Offentliggjort d. 8. juni 2010

Genanbringelse – vindmøller – SKM2010.339.SR. og SKM2010.340.SR. ©

Af advokat (L) Bodil Christiansen og
advokat (H), cand. merc. (R) Tommy V. Christiansen
www.v.dk

Skatterådet fandt ved to bindende svar af 27/4 2010, at der ikke kan foretages genanbringelse efter reglerne i ejendomsavancebeskatningslovens § 6 A i vindmøller. Dette gælder, hvad enten vindmøllen står på egen grund eller på lejet grund.

Efter ejendomsavancebeskatningslovens § 6 A kan en skatteyder ved afståelse af en *fast ejendom* vælge at genanbringe avancen i en *anden ejendom* anskaffet enten i samme indkomstår, i indkomståret forud herfor eller i det efterfølgende indkomstår. Det er bl.a. en forudsætning for sådan genanbringelse, at såvel den afståede ejendom som den nyerhvervede ejendom anvendes erhvervsmæssigt i ejerens eller den samlevende ægtefælles erhvervsvirksomhed. Udlejning af fast ejendom anses i denne forbindelse ikke for erhvervsvirksomhed.

Sagerne afgjort ved Skatterådets bindende svar af 27/4 2010 drejede sig om, hvorvidt en skatteyder i medfør af § 6 A kunne genanbringe avance fra salg af en landbrugsejendom i en vindmølle med dertil hørende vindmølleparcel. Alternativt påtænktes vindmøllen placeret på en lejet parcel med en lejeperiode på mindst 20 år. Vindmølleinvesteringen ville ifølge det oplyste dreje sig om en vindmølle med en minimumskapacitet på 2,3 MW.

Det retlige grundlag på dette område er vel næppe helt entydigt:

Selve driften af vindmøllen anses som en erhvervsmæssig virksomhed, se herved ligningslovens § 8 P.

Offentliggjort d. 8. juni 2010

I afskrivningsretlig sammenhæng anses vindmøller efter mangeårig praksis, se herved SD-cirk. 1985-15 og tillige Ligningsvejledningen 2010-1, afsn. E.C.4.2, som et *drifts-middel*, der afskrives efter afskrivningslovens kap. 2, § 5.

I Højesterets dom ref. i TfS 2007, 941 vedrørende opgørelse af tinglysningsafgift konkluderede Højesteret derimod, at en vindmølle i relation til tinglysningsafgiftsloven måtte anses for en *bygning*. Afgiftsmyndighederne havde derfor været berettiget til at opkræve tinglysningsafgift (også) for den del af overdragelsessummen, der var henført til møllen. Ved dommen lagde Højesteret til grund, at det er tinglysningslovens afgrænsning af, hvad der må anses for fast ejendom, der er afgørende for, om der skal betales tinglysningsafgift.

I den konkrete sag afgjort ved Skatterådets bindende svar af 27/4 2010, ref. i SKM2010.339.SR anførte skatteyderen det synspunkt til støtte for adgang til genanbringelse i en vindmølle, at vindmøller – i tråd med Højesterets dom om tinglysningsafgift – må anses som en fast ejendom, idet vindmøller efter skatteyderens opfattelse måtte sidestilles med en produktionsbygning i landbruget.

Dette synspunkt vandt dog ikke gehør ved Skatterådet, der i det hele henholdte sig til SKATs indstillling i sagen, således at der ikke kunne foretages genanbringelse i vindmøller.

SKAT´s hovedsynspunkt var her, at begrebet "fast ejendom" skal afgrænses ens efter vurderingsloven, afskrivningsloven og ejendomsavancebeskatningsloven, og at det er den vurderingsmæssige behandling, der er afgørende for, om et aktiv skal anses for et driftsmiddel eller en bygningsbestanddel/installation. Det var således SKATs opfattelse, at der i hvert fald i relation til de tre nævnte love eksisterer et fælles skatteretligt ejendomsbegreb. Dette synspunkt fører frem til, at vindmøller skal anses som et driftsmiddel, idet vindmøl jesteretsdommen ikke var til hinder for den eksisterende praksis, hvorefter vindmøller i ler ikke medtages ved vurderingen.

Vedrørende højesteretsdommen ref. i TfS 2007, 941 H var det SKAT´s opfattelse, at Hø relation til ejendomsavancebeskatningsloven, afskrivningsloven og vurderingsloven anses for fast ejendom [skal antageligt rettelig være ”løsøre”]. SKAT henviste herved til

Offentliggjort d. 8. juni 2010

flere synspunkter, herunder det forhold, at Folketinget valgte *ikke* at medtage vindmøller, da afskrivningslovens § 5 C om lavere afskrivningssats for driftsmidler med lang levetid blev indsat i loven i 2007, og at det ved lovforslagets fremsættelse var forudsat, at vindmøller afskrives som driftsmidler.

Skatterådet afviste således, at der kunne ske genanbringelse i vindmøller. Dette gjaldt, hvad enten vindmøllen blev placeret på skatteyderens egen grund eller på lejet grund.

Et tilsvarende resultat fremgår af Skatterådets bindende svar ref. i SKM2010.340.SR.

Et andet resultat, således som skatteyderen plæderede for, herunder i første række ændrede afskrivningssatser, ville da også have medført markante konsekvenser for andre vindmølleejere.

—— o ——